

ЗАТВЕРДЖУЮ

Ректор

Національної академії

внутрішніх справ,

доктор юридичних наук, професор

Руслан СЕРБИН

ВИСНОВОК

Національної академії внутрішніх справ щодо докторської дисертації Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність, яка затверджена рішенням Вченої ради Національної академії внутрішніх справ 25 жовтня 2022 року (протокол № 14) та уточнено рішенням Вченої ради Національної академії внутрішніх справ 31 березня 2026 року (протокол № 6)

ВИТЯГ

з протоколу засідання фахового семінару кафедр кримінального процесу, криміналістики та судової медицини, оперативно-розшукової діяльності та національної безпеки, навчально-наукового інституту післядипломної освіти, відділ організації наукової діяльності Національної академії внутрішніх справ від 01 травня 2026 року

Присутні:

проректор академії, доктор юридичних наук, професор Чернявський С.С. (рецензент);

кафедра кримінального процесу: завідувач кафедри, доктор юридичних наук, професор Таран О.В. (голова семінару, рецензент); професор кафедри, доктор юридичних наук, доцент Іваницький С.О.; доктор юридичних наук, доцент Соловйов Е.П.; професор кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Хабло О.Ю.; професор кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Римарчук О.В.; доцент кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Кулик М.Й.; доцент кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Заїка С.О.; доцент кафедри, доцент кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Мельник О.В.;

кафедра криміналістики та судової медицини: завідувач кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Антошук А.О.; професор кафедри, доктор юридичних наук, професор Чорноус Ю.М. (рецензент); професор кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Комаринська Ю.Б.; доцент кафедри, кандидат юридичних наук, доцент Патик Л.Л.; доцент кафедри, доктор філософії Басюк Л.О.; викладач кафедри, кандидат юридичних наук Нечваль А.О.;

кафедра оперативно-розшукової діяльності та національної безпеки:
 професор кафедри, доктор юридичних наук, професор Васишинчук В.І.;
навчально-науковий інститут післядипломної освіти: директор інституту,
 доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України
 Удалова Л. Д. (науковий консультант);
відділ організації наукової діяльності:
 провідний науковий співробітник відділення організації наукової роботи
 здобувачів вищої освіти, доктор юридичних наук, професор Павленко С.О..

Були присутні 8 докторів наук та 9 кандидатів наук за профілем поданої на розгляд дисертації.

Порядок денний:

Обговорення дисертації кандидата юридичних наук Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження», поданої на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність, щодо її рекомендації для попереднього розгляду та захисту у спеціалізованій вченій раді.

Слухали:

Здобувача наукового ступеня доктора наук Галагана Сергія Олександровича про результати дисертації. У своїй доповіді ним було обґрунтовано актуальність обраної теми дисертації; охарактеризовано об'єкт, предмет, мету і задачі дослідження, її емпіричну основу; сформульовані основні теоретичні положення, які обумовлюють наукову новизну; розкрито практичне значення одержаних результатів; наведено дані про їх апробацію.

Говорячи про актуальність теми, здобувач відзначив, що Для України міжнародне співробітництво у кримінальному провадженні набуло особливого значення у зв'язку з процесами інтеграції до європейського правового простору та необхідністю якісного документування та розслідування злочинів, учинених у період воєнного стану. Тому питання ефективного застосування міжнародних правових інструментів та координації діяльності судових й правоохоронних органів різних держав набуває пріоритетного значення.

Національне законодавство України визначає загальні засади, порядок і форми міжнародного співробітництва під час кримінального провадження, однак практика його застосування свідчить про наявність низки правозастосовних проблем, що негативно впливають на оперативність, повноту та результативність такого співробітництва. Йдеться, зокрема, про колізії юрисдикцій, складність взаємодії між компетентними органами, труднощі під час виконання окремих запитів про міжнародну правову допомогу, тривалі строки комунікації, неоднакові підходи до допустимості доказів і захисту персональних даних, проблеми перекладу процесуальних документів, відмінності у правових системах і процесуальних стандартах різних держав, а

також недостатню визначеність механізмів та алгоритмів реалізації окремих процесуальних дій і форм міжнародного співробітництва.

Практика розслідування кримінальних правопорушень, що стосуються інтересів кількох держав, переконливо засвідчує – ефективна міжнародна взаємодія не обмежується лише до обміном інформацією чи процедурою видачі правопорушників, а потребує належного нормативного забезпечення, узгоджених організаційних механізмів, швидких каналів комунікації, взаємної довіри уповноважених органів, професійної підготовки суб'єктів кримінального провадження, а також вироблення єдиних підходів до збирання, перевірки, передачі та використання доказів, отриманих у порядку міжнародного співробітництва.

Масштабність і динаміка міжнародної взаємодії підтверджуються статистичними даними. Зокрема, у 2025 році до національних судів надійшло 820 запитів, доручень, клопотань і скарг у межах міжнародної правової допомоги, з яких розглянуто 717, а задоволено лише 342. Водночас, за даними Офісу Генерального прокурора, у 2025 році надійшло 1355 звернень у сфері міжнародного співробітництва, з яких виконано 1353; підготовлено 884 звернення, з них 811 направлено для виконання, а фактично виконано 679. Наведені показники свідчать про стабільно високий рівень використання міжнародно-правових механізмів у сфері кримінальної юстиції та водночас підтверджують потребу в подальшій оптимізації правових процедур, підвищенні ефективності міжвідомчої та міждержавної координації, скороченні строків виконання запитів, забезпеченні належної якості процесуальних документів і посиленні інституційної спроможності органів, залучених до міжнародного співробітництва.

Емпіричну базу дослідження становлять результати анкетування 435 респондентів, зокрема 90 суддів, 130 прокурорів і 215 слідчих Національної поліції України з усіх областей України; дані офіційної статистичної звітності Офісу Генерального прокурора, Міністерства юстиції України та МВС України за 2013–2025 рр. щодо міжнародного співробітництва під час кримінального провадження; офіційні статистичні, інформаційні й аналітичні матеріали Інтерполу, Європолу, Євроюсту, Управління ООН з наркотиків і злочинності та Ради Європи; 585 ухвал слідчих суддів, розміщених у Єдиному державному реєстрі судових рішень, а також практика судів України, ЄСПЛ та МКС.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є першим у вітчизняній науці кримінального процесуального права комплексним монографічним дослідженням, в якому реалізовано доктринальний підхід до формування теоретико-праксеологічних засад міжнародного співробітництва під час кримінального провадження з розробленням науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства України і практики його застосування, з урахуванням дії правового режиму воєнного стану, зокрема:

вперше:

– здійснено систематизацію суб'єктів міжнародного співробітництва під час кримінального провадження шляхом побудови цілісної багаторівневої та функціональної моделі, у межах якої за обсягом компетенції, характером

повноважень і місцем у механізмі міжнародної взаємодії виокремлено макрорівень стратегічного, нормативного й дипломатичного забезпечення, мезорівень діяльності центральних і компетентних органів, відповідальних за координацію та реалізацію окремих форм співробітництва, і мікрорівень безпосереднього виконання процесуальних дій, а за функціональним призначенням – ініціаторів, посередників і виконавців міжнародної взаємодії, що дозволило розмежувати повноваження, визначити організаційні та інформаційні зв'язки, встановити тотожність функцій і прогалини міжвідомчої координації та обґрунтувати прийняття спільної міжвідомчої Інструкції, яка має встановити уніфіковані процедури підготовки, направлення, виконання і контролю міжнародних запитів, створення спільних слідчих груп, обміну доказами й інформацією, розподілу відповідальності між уповноваженими органами та алгоритми реагування на міжнародні доручення в умовах воєнного або надзвичайного стану;

– запропоновано до законодавчого закріплення розроблений кримінальний процесуальний механізм міжнародного розшуку особи у вигляді нової ст. 2811 КПК України, що поєднує визначення міжнародного розшуку як самостійної процесуальної форми міжнародного співробітництва, підстави та порядок його ініціювання, розмежування компетенції уповноважених органів, вимоги до документального підтвердження оголошення особи в міжнародний розшук шляхом публікації повідомлення «Red Notice» або іншого повідомлення Інтерполу, процедуру припинення розшуку й інформування відповідних органів, а також установлює правові наслідки відсутності такого підтвердження – неможливість визнання особи такою, що перебуває в міжнародному розшуку, та використання цього факту як самостійної підстави для тримання під вартою чи застосування екстрадиційного арешту, що усуває правову невизначеність, унеможливорює формальне застосування постанови прокурора про оголошення особи в розшук і посилює процесуальні гарантії її прав і свобод;

– визначено кримінальний процесуальний механізм надання міжнародної правової допомоги під час проведення процесуальних дій шляхом конкретизації змісту, суб'єктів та етапів підготовки, направлення, виконання і контролю міжнародних запитів, розроблення взаємопов'язаних алгоритмів оформлення запиту компетентного органу України та розгляду запиту іноземного компетентного органу із пропозицією коригування ч. 2 ст. 562 КПК України, відповідно до якої дозвіл прокурора або суду на проведення процесуальної дії за межами України необхідний лише тоді, коли це передбачено міжнародним договором або є обов'язковою умовою надання відповідного виду допомоги за законодавством запитуваної держави, при цьому строк дії такого дозволу не обмежується, що усуває ризик втрати ним чинності до моменту виконання запиту, забезпечує безперервність міжнародної взаємодії та належне процесуальне використання одержаних доказів;

– сформульовано комплекс законодавчих положень щодо визнання і виконання вироків судів іноземних держав та передачі засуджених осіб, що передбачає доповнення ч. 3 ст. 606 КПК України можливістю здійснення передачі в інших випадках, визначених міжнародними договорами України, та запровадження нової ст. 6061 КПК України, у якій запропоновано закріпити

вичерпний перелік матеріально-правових і процесуальних підстав для відмови у визнанні та виконанні іноземного вироку або передачі засудженої особи, зокрема відсутність подвійної кримінальної караності, порушення принципу *ne bis in idem*, закінчення строків давності, загрозу порушення прав людини, відсутність необхідної згоди чи міжнародних гарантій гуманного поводження, а також обов'язок уповноваженого органу належно мотивувати прийняте рішення, що забезпечує правову визначеність, єдність правозастосування та недопущення погіршення правового становища засудженого.

По закінченню доповіді присутніми були поставлені наступні **запитання**:

Василинчук В.І.: Які основні етапи організації міжнародного розшуку осіб?

Відповідь: Дякую за запитання. Виокремлено основні етапи організації міжнародного розшуку осіб, серед яких: виявлення та встановлення осіб, що переховуються від органів досудового розслідування або суду; збирання доказів, які підтверджують перебування особи за межами України; складання та направлення запиту до НЦБ Інтерполу України; проведення пошукових заходів у державах-учасниках після публікації відповідного повідомлення Генеральним секретаріатом Інтерполу; припинення розшуку після досягнення його мети або завершення строку дії повідомлення.

Установлено, що сам факт винесення постанови прокурора про оголошення особи в розшук не є підтвердженням міжнародного розшуку, якщо відсутні документи, що свідчать про публікацію повідомлення каналами Інтерполу. Така ситуація створює ризики порушення процесуальних прав особи та ускладнює подальше здійснення екстрадиції. Тому необхідним є законодавче врегулювання статусу «міжнародно розшукуваної особи», що унеможливить формальний підхід до ініціювання розшуку.

Патик Л.Л.: Які основних суб'єкти міжнародного співробітництва?

Відповідь: Дякую за запитання. До основних суб'єктів міжнародного співробітництва та їхній правовий статус, що дало змогу розробити науково обґрунтовану класифікацію за рівнями компетенції та характером участі у реалізації міжнародних зобов'язань України. У межах дослідження встановлено, що така класифікація доцільна на трьох взаємопов'язаних рівнях (макро-, мезо- та мікрорівні).

Антошук А.О.: Чи запропоновані Вами якісь зміни до КПК України?

Відповідь: Дякую за запитання. З метою підвищення ефективності міжнародного співробітництва, запропоновано внесення змін до ч. 2 ст. 562 КПК України, які передбачатимуть необмежений строк дії дозволу прокурора чи суду для виконання процесуальної дії за межами України, якщо це узгоджується з вимогами міжнародного договору або законодавством запитуваної сторони. Окрім того, розроблено алгоритми оформлення та виконання запитів про міжнародну правову допомогу, що дозволяють структурувати взаємодію між слідчими, прокурорами та центральними органами.

Павленко С.О.: Як Ви розумієте поняття «переїняття кримінального провадження»?

Відповідь: Дякую за запитання. Надано авторське визначення поняття «переїняття кримінального провадження», під яким запропоновано в науковій і

практичній площині розуміти діяльність компетентних органів запитуваної сторони, що ґрунтується на національному законодавстві та нормах міжнародного права і полягає у виконанні запитів (клопотань) про здійснення кримінального переслідування на основі міжнародного договору, міжнародної угоди або принципу взаємності, з одночасною передачею відповідних матеріалів кримінального провадження.

Доведено, що процедура перейняття має застосовуватися винятково в кримінальних провадженнях щодо злочинів, а не кримінальних проступків. У зв'язку з цим пропонується внести зміни до п. 4 ч. 2 ст. 595 КПК України, виклавши його в такій редакції: «4) діяння, якого стосується запит, є злочином за законом України про кримінальну відповідальність». Запропоновану редакцію підтримали 75 % опитаних практичних працівників органів досудового розслідування та Офісу Генерального прокурора, що свідчить про її практичну доцільність і актуальність для правозастосовної діяльності.

Кулик М.Й.: У чому полягає спрощений порядок видачі?

Відповідь: Дякую за запитання. Спрощений порядок видачі (екстрадиції) особи дає змогу скоротити строки розслідування та судового розгляду, уникнути зайвого дублювання процесуальних дій і зменшити навантаження на судову систему. Водночас чинне нормативно-правове регулювання має низку суттєвих прогалин, що знижує ефективність цього механізму та створює ризики порушення прав людини. Практика свідчить про певні закономірності у місцях і способах затримання осіб, щодо яких ініціюється процедура екстрадиції: 39 % затримано під час в'їзду в Україну, 35 % – у момент виїзду, а 26 % – безпосередньо під час перебування на території держави. При цьому аналіз протоколів засвідчив, що у 74 % випадків підставою затримання зазначався п. 1 ч. 1 ст. 208 КПК України (особу застали під час вчинення злочину або замаху), ще у 20 % – п. 2 цієї ж частини, а також у 2 % документів містилися посилання на відомчі інструкції, якими фактично правоохоронці намагалися компенсувати законодавчу прогалину. Така практика створює ризики формального застосування норм і порушення гарантій законності затримання. З огляду на це, запропоновано доповнити ст. 208 КПК України новою частиною, що передбачатиме окрему підставу для затримання особи з метою подальшої видачі (екстрадиції): «Особа може бути затримана без ухвали слідчого судді у разі, якщо її розшукують компетентні органи іноземної держави для видачі (екстрадиції) відповідно до міжнародного договору України або принципу взаємності, за умови наявності офіційного запиту чи повідомлення Генерального секретаріату Інтерполу».

Після цього було надано слово **рецензентам** роботи:

Доктор юридичних наук, професор Чернявський С.С. Актуальність теми «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» зумовлена сучасними викликами у сфері кримінальної юстиції, зростанням складності злочинних проявів та потребою підвищення ефективності доказування. Сучасний розвиток транскордонної злочинності, активізація міжнародних економічних, міграційних та інформаційних процесів зумовлюють необхідність постійного вдосконалення міжнародного співробітництва у сфері

кримінального провадження. Вчинення кримінальних правопорушень дедалі частіше пов'язане з територією декількох держав, перебуванням учасників провадження за кордоном, переміщенням майна та фінансових активів, а також знаходженням доказів за межами держави, яка здійснює досудове розслідування. За таких умов ефективне розслідування та судовий розгляд кримінальних правопорушень неможливі без належної взаємодії компетентних органів різних держав.

Важливого значення міжнародне співробітництво набуває і для України. Національне законодавство передбачає можливість надання міжнародної правової допомоги, зокрема у проведенні процесуальних дій, отриманні та передачі доказів, проведенні допитів, обшуків, виїмок, експертиз, розшуку та видачі осіб, а також в інших формах взаємодії. Відповідні механізми ґрунтуються як на положеннях Кримінального процесуального кодексу України, так і на міжнародних договорах, зокрема Європейській конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах 1959 року.

Особливої актуальності ця проблематика набуває в умовах сучасних викликів для системи кримінальної юстиції України, коли виникає потреба в оперативному отриманні доказів з-за кордону, встановленні місцезнаходження осіб, забезпеченні їх участі у кримінальному провадженні, здійсненні розшуку та екстрадиції, а також у забезпеченні належного рівня захисту прав і свобод людини. При цьому міжнародне співробітництво повинно здійснюватися з дотриманням принципів верховенства права, законності та справедливого судового розгляду, гарантованих, зокрема, Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод.

Актуальність дослідження зумовлена також необхідністю поєднання теоретичних положень міжнародного кримінального процесу з практичними аспектами їх реалізації. На практиці виникають проблеми, пов'язані з підготовкою та виконанням міжнародних запитів про правову допомогу, дотриманням процесуальних вимог держави, яка виконує запит, допустимістю отриманих за кордоном доказів, строками виконання процесуальних доручень та узгодженням національного і міжнародного законодавства.

Таким чином, дослідження теорії та практики міжнародного співробітництва під час кримінального провадження є важливим як для розвитку науки кримінального процесуального права, так і для вдосконалення практичної діяльності органів досудового розслідування, прокуратури та суду.

Комплексний аналіз існуючих форм міжнародної взаємодії, проблем їх правового регулювання та практики застосування сприятиме підвищенню ефективності кримінального провадження та забезпеченню належного захисту прав його учасників.

Необхідно відмітити, що виконане С.О. Галагана дослідження здійснено якісно та на високому науковому рівні. Основні результати дисертації достатньою мірою обґрунтовані, а їх наукова достовірність не викликає сумнівів, оскільки вони отримані шляхом системного аналізу міжнародних і національних нормативних актів, доктринальних положень, технічних стандартів та практики правозастосування. Позитивним аспектом роботи є здатність дисертанта переконливо аргументувати власну позицію, коректно й

змістовно вести наукову дискусію, послідовно, логічно та системно викладати матеріал у складній міжгалузевій сфері.

Вивчення поданих С.О. Галаганом матеріалів докторської дисертації, реферату та наукових статей, опублікованих за темою дослідження, дає підстави стверджувати, що дисертантом здійснено глибокий і всебічний аналіз обраної проблематики. У роботі виявлено наукову новизну опрацьованих питань, сформульовано обґрунтовані наукові положення, узагальнення та висновки, які мають теоретичне і практичне значення. Можна констатувати, що автор успішно досяг поставлених цілей, а дослідження виконано на високому науковому й методологічному рівнях, що підтверджується дотриманням вимог до докторських дисертацій відповідної наукової спеціальності.

Дисертація С.О. Галагана є першим у вітчизняній науці кримінального процесуального права комплексним монографічним дослідженням, в якому реалізовано доктринальний підхід до формування теоретико-праксеологічних засад міжнародного співробітництва під час кримінального провадження з розробленням науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства України і практики його застосування, з урахуванням дії правового режиму воєнного стану.

Викладення матеріалу ґрунтується на ретельному системному аналізі нормативно-правових актів, технічних стандартів, міжнародних документів, спеціальної наукової літератури, а також усталеної судової та слідчої практики.

Дисертаційне дослідження С.О. Галагана є оригінальною науковою роботою, виконаною на належному теоретичному й прикладному рівні, має логічну архітектуру, структурну завершеність. Зміст роботи та широта охоплених питань свідчать про високу наукову компетентність автора, його здатність аналізувати, узагальнювати та пропонувати практично значущі рішення.

Реферат та дисертація Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність, достовірність та обґрунтованість їх основних положень відповідають вимогам Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 року № 1197 та може бути рекомендоване до попереднього розгляду спеціалізованою вченою радою

Доктор юридичних наук, професор Таран О.В. Актуальність обраної автором теми дисертаційного дослідження не викликає жодних сумнівів чи заперечень.

В умовах глобалізації злочинність набуває все більш транснаціонального характеру, що створює нові виклики для національних систем кримінальної юстиції. Злочинні діяння можуть готуватися та вчинятися на території однієї держави, наслідки яких проявляються в іншій, а учасники кримінального провадження, речові докази, документи та майно можуть перебувати за межами держави, де здійснюється розслідування. У зв'язку з цим можливості органів

досудового розслідування та суду не можуть обмежуватися виключно межами національної юрисдикції.

Міжнародне співробітництво у кримінальному провадженні виступає важливим інструментом протидії злочинності та забезпечення невідворотності кримінальної відповідальності. Його ефективність залежить від чіткого правового регулювання, узгодженості дій компетентних органів різних держав, належного виконання міжнародних доручень, а також від дотримання процесуальних гарантій і прав людини.

Для України питання міжнародної взаємодії у кримінальному провадженні набуває особливого значення у зв'язку з необхідністю розслідування кримінальних правопорушень, які мають міжнародний або транскордонний характер. Практична діяльність правоохоронних органів потребує використання таких форм співробітництва, як міжнародна правова допомога, екстрадиція, передача кримінального провадження, спільні слідчі групи, розшук і арешт майна та отримання доказів, що знаходяться на території іноземних держав.

Водночас практика застосування зазначених механізмів свідчить про наявність низки проблем. Серед них особливе місце займають відмінності кримінального процесуального законодавства різних держав, тривалість процедур міжнародної правової допомоги, складність забезпечення допустимості доказів, отриманих за кордоном, а також необхідність належного забезпечення прав та законних інтересів осіб, щодо яких здійснюється кримінальне провадження.

Отже, дослідження теоретичних засад та практичних аспектів міжнародного співробітництва під час кримінального провадження є актуальним і необхідним для визначення існуючих проблем правового регулювання та пошуку шляхів їх вирішення. Удосконалення механізмів міжнародної взаємодії сприятиме підвищенню ефективності розслідування кримінальних правопорушень, зміцненню міжнародної правової співпраці та забезпеченню принципу невідворотності кримінальної відповідальності.

Матеріал у розділах роботи викладено послідовно, логічно та зрозуміло, що сприяє цілісному сприйняттю складної техніко-юридичної проблематики.

Багатоаспектність і комплексність проведеного дослідження, а також вагомість його висновків для розвитку кримінального процесуального законодавства та практики правоохоронних органів дозволяють включити цю роботу до кола найбільш значущих сучасних досліджень з обраної проблематики. Дисертація є своєчасною, актуальною, логічно побудованою і має суттєве практичне значення. З урахуванням цього роботу оцінено позитивно.

Дисертаційне дослідження Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження», підготовлена на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук зі спеціальності 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність. Це завершений варіант наукової праці, який може бути рекомендований до розгляду спеціалізованою вченою радою відповідного профілю.

Доктор юридичних наук, професор Черноус Ю.М. Ефективна протидія злочинності в сучасних умовах неможлива без налагодженої співпраці між правоохоронними та судовими органами різних держав. Розвиток міжнародних зв'язків, цифровізація суспільства, активне переміщення людей і фінансових ресурсів сприяють не лише економічному та соціальному розвитку, а й створюють можливості для вчинення кримінальних правопорушень, наслідки яких виходять за межі юрисдикції однієї держави.

Особливого значення міжнародне співробітництво має на стадії кримінального провадження, оскільки значна частина доказової інформації, документів, майна або осіб може перебувати на території іншої держави. У таких випадках проведення необхідних процесуальних дій без залучення компетентних органів іноземної держави є неможливим або суттєво ускладненим. Саме тому міжнародна правова допомога та інші форми співробітництва є важливою складовою сучасного кримінального процесу.

Для України актуальність цієї теми посилюється необхідністю забезпечення ефективного розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з іноземними державами, а також активної взаємодії з міжнародними партнерами. Практика кримінального провадження потребує оперативного обміну інформацією, отримання доказів з-за кордону, встановлення місцезнаходження осіб, їх розшуку та передачі, а також виявлення і повернення активів, отриманих злочинним шляхом.

Водночас міжнародне співробітництво супроводжується низкою правових і практичних труднощів. Відмінності у законодавстві різних держав, особливості національних кримінальних процедур, питання юрисдикції, строки виконання запитів та необхідність дотримання прав людини можуть впливати на результативність кримінального провадження.

У зв'язку з цим комплексне дослідження теорії та практики міжнародного співробітництва під час кримінального провадження має важливе теоретичне і практичне значення. Вивчення його правових засад, форм, порядку здійснення та проблем правозастосування дозволяє визначити напрями вдосконалення національного законодавства і підвищення ефективності діяльності органів кримінальної юстиції.

Основні положення дисертаційного дослідження Галагана Сергія Олександровича, дають підстави говорити про актуальність обраної теми та новизну отриманих результатів. Обрана тема дисертації є надзвичайно актуальною.

Структурно дисертаційне дослідження вирізняється чіткою логікою побудови, послідовністю викладу та внутрішньою узгодженістю. Розділи і підрозділи взаємопов'язані між собою та утворюють цілісну наукову конструкцію, що забезпечує системне розкриття проблематики міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. Автором дотримано принципів структурної пропорційності, змістовної автономності та взаємовиключення підрозділів, що свідчить про виваженість методологічного підходу.

Мета й завдання, визначені дисертантом у вступі, знайшли повне відображення у змісті роботи та послідовно реалізовані у межах кожного

розділу. Висновки та пропозиції логічно підсумовують результати дослідження, об'єднані ключовою ідеєю формування сучасної процесуально-технічної моделі міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. У межах цієї моделі дисертант запропонував концептуальні підходи до усунення фундаментальних і прикладних проблем.

Варто відзначити, що загалом дослідження демонструє вміння автора обґрунтовувати власну позицію, переконливо відстоювати наукові висновки та критично переосмислювати існуючі підходи інших дослідників. Основні висновки й пропозиції викладено чітко, логічно, без двозначностей; ключові тези сформульовані системно та комплексно. Аргументація автора послідовна, внутрішньо узгоджена та достатньою мірою підтверджена теоретичними й нормативними джерелами.

У роботі майстерно застосовано методи юридичного аналізу, тлумачення норм, порівняльно-правовий, системно-структурний та техніко-правовий підходи, що забезпечили високий рівень наукової обґрунтованості дослідження.

Висновки дисертації містять головні наукові результати, отримані дисертантом особисто, синтезують накопичену у змісті інформацію відповідно до сформульованих у вступі загальної мети і конкретних завдань.

Загалом, дисертаційне дослідження Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» є цілком завершеним, оригінальним, самостійним науковим дослідженням, що висвітлює актуальну тему і має вагоме теоретичне та практичне значення. За рівнем наукової новизни наведені у дисертаційній роботі результати відповідають вимогам, що висуваються до дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук. Тема роботи, об'єкт та предмет дослідження, її зміст, а також положення та висновки відповідають паспорту спеціальності 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність, вимогам МОН України, зокрема «Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197, і може бути рекомендована для подання до розгляду у спеціалізовану вчену раду.

В обговоренні дисертаційного дослідження взяли участь: доктор юридичних наук, професор Василичук В.І., доктор юридичних наук, доцент Іваницький С.О., кандидат юридичних наук, доцент Антощук А.О., кандидат юридичних наук, доцент Комаринська Ю.Б., кандидат юридичних наук, доцент Хабло О.Ю.

Галаган Сергій Олександрович висловив виступаючим та усім присутнім на засіданні фахового семінару подяку за позитивну оцінку дисертаційної роботи, за висловлені побажання, зауваження та професійні поради, які сприяли вдосконаленню змісту роботи.

На основі результатів обговорення присутні на засіданні вирішили запропонувати такий:

ВИСНОВОК

щодо дисертації Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження»

Актуальність теми. У сучасному світі кримінальна юстиція дедалі частіше виходить за межі національних юрисдикцій, що зумовлено стрімкою глобалізацією кримінальних проявів транснаціонального характеру, зокрема таких як тероризм, торгівля людьми, незаконний обіг зброї та наркотиків, відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом, тощо. За таких умов ефективне міжнародне співробітництво правоохоронних органів стало необхідним для протидії злочинності й, відповідно, забезпечення верховенства права. При цьому взаємодія держав у цій сфері охоплює широкий спектр кримінальних процесуальних процедур, серед яких міжнародний розшук, екстрадиція, перейняття кримінального провадження та інші.

Для України міжнародне співробітництво у кримінальному провадженні набуло особливого значення у зв'язку з процесами інтеграції до європейського правового простору та необхідністю якісного документування та розслідування злочинів, учинених у період воєнного стану. Тому питання ефективного застосування міжнародних правових інструментів та координації діяльності судових й правоохоронних органів різних держав набуває пріоритетного значення.

Національне законодавство України визначає загальні засади, порядок і форми міжнародного співробітництва під час кримінального провадження, однак практика його застосування свідчить про наявність низки правозастосовних проблем, що негативно впливають на оперативність, повноту та результативність такого співробітництва. Йдеться, зокрема, про колізії юрисдикцій, складність взаємодії між компетентними органами, труднощі під час виконання окремих запитів про міжнародну правову допомогу, тривалі строки комунікації, неоднакові підходи до допустимості доказів і захисту персональних даних, проблеми перекладу процесуальних документів, відмінності у правових системах і процесуальних стандартах різних держав, а також недостатню визначеність механізмів та алгоритмів реалізації окремих процесуальних дій і форм міжнародного співробітництва.

Практика розслідування кримінальних правопорушень, що стосуються інтересів кількох держав, переконливо засвідчує – ефективна міжнародна взаємодія не обмежується лише до обміном інформацією чи процедурою видачі правопорушників, а потребує належного нормативного забезпечення, узгоджених організаційних механізмів, швидких каналів комунікації, взаємної довіри уповноважених органів, професійної підготовки суб'єктів кримінального провадження, а також вироблення єдиних підходів до збирання, перевірки, передачі та використання доказів, отриманих у порядку міжнародного співробітництва.

Масштабність і динаміка міжнародної взаємодії підтверджуються статистичними даними. Зокрема, у 2025 році до національних судів надійшло 820 запитів, доручень, клопотань і скарг у межах міжнародної правової допомоги, з яких розглянуто 717, а задоволено лише 342. Водночас, за даними

Офісу Генерального прокурора, у 2025 році надійшло 1355 звернень у сфері міжнародного співробітництва, з яких виконано 1353; підготовлено 884 звернення, з них 811 направлено для виконання, а фактично виконано 679. Наведені показники свідчать про стабільно високий рівень використання міжнародно-правових механізмів у сфері кримінальної юстиції та водночас підтверджують потребу в подальшій оптимізації правових процедур, підвищенні ефективності міжвідомчої та міждержавної координації, скороченні строків виконання запитів, забезпеченні належної якості процесуальних документів і посиленні інституційної спроможності органів, залучених до міжнародного співробітництва.

Теоретико-праксеологічний базис дослідження становлять праці відомих вітчизняних учених та юристів-практиків у галузі міжнародного і кримінального права, кримінального процесу та криміналістики, зокрема: Ю. І. Азарова, Ю. П. Аленіна, Т. М. Балицького, І. В. Басистої, В. К. Волошина, В. І. Галагана, А. Г. Гаркуші, Н. В. Глинської, І. В. Глов'юк, В. Г. Гончаренка, Ю. М. Грошевого, А. Я. Дубинського, О. В. Ігнатюка, А. В. Іщенко, О. В. Капліної, Є. Г. Коваленка, М. В. Корнієнка, Г. Р. Крет, О. П. Кучинської, Л. М. Лобойка, Є. Д. Лук'янчикова, В. Т. Маляренка, М. М. Михеєнка, В. Т. Нора, Д. П. Письменного, М. А. Погорецького, Д. Б. Сергєєвої, А. С. Сизоненка, О. Ю. Татарова, В. М. Тertiшника, Л. Д. Удалової, В. І. Фаринника, Ю. А. Чаплинської, С. С. Чернявського, В. П. Шибіки, О. В. Шульги, М. Є. Шумила, О. Г. Яновської та ін.

Дослідження проблем міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні, пов'язаних з особливим періодом, надзвичайними ситуаціями, надзвичайним та воєнним станом, а також у контексті міжнародного розшуку, проведення процесуальних дій, екстрадиції, визнання та виконання вироків судів іноземних держав здійснювали такі науковці, як: Р. А. Авраменко, С. В. Албул, О. В. Андрушко, В. Ф. Антипенко, М. М. Антонович, А. М. Безносюк, О. О. Бекетов, В. С. Березняк, В. В. Вапнярчук, О. І. Виноградова, Г. І. Вишня, Г. П. Власова, К. Д. Волкова, А. Ф. Волобуєв, Т. С. Гавриш, М. М. Гнатовський, Л. М. Горбунова, В. М. Гребенюк, В. О. Гринюк, Д. П. Гуріна, Ж. О. Жуковська, Л. Г. Заблоцька, О. В. Задорожній, Ю. А. Іванов, А. Г. Каткова, Д. О. Коваль, М. Ю. Коробкін, С. С. Кудінов, О. В. Лазукова, М. О. Лисенков, І. І. Лукашук, М. А. Макаров, А. Г. Маланюк, О. О. Мілевський, П. Г. Назаренко, А. В. Наумов, С. С. Нестеренко, О. В. Одерій, А. В. Озерська, І. В. Озерський, М. І. Пашковський, Ю. Є. Полянський, В. О. Попелюшко, І. В. Рогатюк, М. В. Савчук, М. П. Свистуленко, С. М. Смоков, О. С. Тарасенко, Г. К. Тетерятник, В. М. Трофименко, А. Л. Федорова, Д. М. Цехан, М. С. Цуцкірідзе, І. В. Цюприк, Ю. М. Черноус, О. Г. Шило, Т. І. Шинкаренко, О. В. Шипілов, О. Ф. Шкітова та ін.

Водночас, попри значну кількість наукових досліджень і публікацій, недостатньо дослідженими залишаються практичні аспекти функціонування окремих кримінальних процесуальних механізмів в умовах воєнного стану, питання узгодження національного кримінального процесуального законодавства з міжнародними та європейськими стандартами, а також удосконалення процесуальних гарантій захисту прав і свобод учасників

кримінального провадження. Необхідність комплексного розв'язання цих питань у поєднанні з транснаціоналізацією сучасної злочинності, зростанням ролі міжнародно-правових інструментів у доказуванні, потребою забезпечення невідворотності кримінальної відповідальності та особливими завданнями України в умовах збройної агресії зумовлює актуальність теми дослідження і визначає її важливе теоретичне та прикладне значення для розвитку кримінального процесуального права, правоохоронної практики й міжнародної кримінальної юстиції.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертацію виконано відповідно до пріоритетних напрямів державної політики у сферах національної безпеки, захисту прав людини, розвитку правосуддя, реформування органів правопорядку та міжнародного співробітництва, визначених Стратегією національної безпеки України, затвердженою Указом Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020, Національною стратегією у сфері прав людини, затвердженою Указом Президента України від 24.03.2021 р. № 119/2021, Комплексним стратегічним планом реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки, схваленим Указом Президента України від 11.05.2023 р. № 273/2023, а також Європейською конвенцією про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20.04.1959 р., ратифікованою Законом України від 16.01.1998 р. № 44/98-ВР, та Римським статутом Міжнародного кримінального суду від 17.07.1998 р., ратифікованим Законом України від 21.08.2024 р. № 3909-IX. Напрямок дослідження узгоджується з Тематикою наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2020–2024 рр., затвердженою наказом МВС України від 11.06.2020 р. № 454, та на 2025–2029 рр., затвердженою наказом МВС України від 21.05.2024 р. № 326, а також Основними напрямками наукових досліджень Національної академії внутрішніх справ на 2021–2024 рр. (рішення Вченої ради від 21.11.2020 р., протокол № 23) та на 2025–2029 рр. (рішення Вченої ради від 30.12.2024 р., протокол № 25).

Тему дисертації затверджено рішенням Вченої ради Національної академії внутрішніх справ 25 жовтня 2022 року (протокол № 14) та уточнено рішенням Вченої ради Національної академії внутрішніх справ 31 березня 2026 року (протокол № 6).

Мета і задачі дослідження. *Мета* дослідження полягає у формуванні теоретико-праксеологічних засад міжнародного співробітництва під час кримінального провадження та розробленні науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства України і практики його застосування.

Поставлена мета зумовлює необхідність вирішення таких основних *задач*:

- з'ясувати стан наукового розроблення проблем міжнародного співробітництва під час кримінального провадження та окреслити перспективні напрями їх подальшого дослідження;

- розкрити особливості становлення і розвитку міжнародного співробітництва під час кримінального провадження та виокремити основні періоди його формування на теренах України;

- визначити поняття, сутність, ознаки, принципи та правові основи регулювання міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні;
- узагальнити зарубіжний досвід правового регулювання й організації міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні та визначити шляхи його імплементації в Україні;
- охарактеризувати систему суб'єктів міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні, визначити їх правовий статус, повноваження та особливості взаємодії, зокрема в умовах воєнного стану;
- розкрити організаційні та правові засади міжнародного розшуку осіб, які переховуються від органів досудового розслідування;
- узагальнити специфіку й напрями вдосконалення міжнародної правової допомоги під час проведення процесуальних дій у кримінальному провадженні;
- виокремити прикладні проблеми здійснення кримінального провадження у порядку перейняття;
- розкрити особливості визнання і виконання вироків судів іноземних держав та передачі засуджених осіб;
- визначити правову природу, підстави, умови та процесуальний порядок видачі (екстрадиції) осіб у кримінальному провадженні;
- сформулювати концептуальне бачення спрощеного порядку видачі (екстрадиції) осіб;
- розкрити міжнародні стандарти доказування в системі стандартів справедливого правосуддя;
- запропонувати шляхи співробітництва України з Міжнародним кримінальним судом щодо кримінальних правопорушень, учинених на території України;
- охарактеризувати процесуальний статус потерпілого у кримінальних провадженнях у Міжнародному кримінальному суді.

Об'єктом дослідження є кримінальні процесуальні відносини, що виникають, змінюються та припиняються у зв'язку зі здійсненням міжнародного співробітництва під час кримінального провадження.

Предмет дослідження – теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження.

Методи дослідження. Методологічну основу дослідження становить система загальнонаукових і спеціальних методів. *Діалектичний* метод застосовано для пізнання міжнародного співробітництва під час кримінального провадження у його розвитку, взаємозв'язку та взаємозумовленості з іншими правовими явищами (розділи 1–4); методи *аналізу, синтезу, індукції* – для опрацювання доктринальних положень, нормативно-правових актів і матеріалів правозастосовної практики та формулювання на їх основі узагальнень (підрозділи 1.1, 1.3, 2.1–2.3, 3.1–3.5, 4.1–4.3); *історико-правовий* – для дослідження генезису, закономірностей і періодизації становлення міжнародного співробітництва України у кримінальному провадженні (підрозділ 1.2); *логіко-семантичний* – для уточнення понятійно-категоріального апарату, визначення змісту понять «міжнародне співробітництво», «міжнародний розшук», «перейняття кримінального провадження», «екстрадиція», «видача» та «передача» (підрозділи 1.3, 2.3, 3.2–3.5); *формально-*

юридичний (юридико-догматичний) – для тлумачення положень національного законодавства й міжнародних договорів, виявлення прогалин, колізій і недоліків правового регулювання (підрозділи 1.3, 2.2–2.3, 3.1–3.5, 4.2–4.3); *метод правової герменевтики* – для з'ясування змісту міжнародно-правових актів, положень Римського статуту, практики Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) і Міжнародного кримінального суду (МКС) (підрозділи 1.3, 3.1–3.5, 4.1–4.3); *порівняльно-правовий* – для виявлення особливостей доктринального розуміння специфіки кримінальних процесуальних стандартів, процесуальних процедур співробітництва в Україні та інших країнах, а також оцінки можливостей імплементації позитивного зарубіжного досвіду у національну правозастосовну практику (підрозділи 2.1, 3.1–3.5, 4.1–4.3).

Системно-структурний метод забезпечив визначення місця міжнародного співробітництва в системі кримінального процесуального права, його структури, форм і системи суб'єктів (підрозділи 1.3, 2.2–2.3, розділ 3); *функціональний* – розкриття компетенції суб'єктів, механізмів їх взаємодії та функціонального призначення окремих форм міжнародного співробітництва (підрозділи 2.2–2.3, 3.1–3.5, 4.2–4.3); *класифікації* – для систематизації суб'єктів, форм, процедур, підстав та етапів міжнародного співробітництва (підрозділи 1.2–1.3, 2.2–2.3, розділ 3); *прогностичний* – для визначення тенденцій розвитку кримінального процесуального законодавства та перспектив удосконалення правозастосовної практики (розділи 2–3, підрозділи 4.2–4.3); *моделювання* – для розроблення авторських дефініцій, алгоритмів взаємодії та пропозицій щодо внесення змін до Кримінального процесуального кодексу (КПК) України (підрозділи 2.2–2.3, 3.1–3.5, 4.2); *контент-аналізу* – для опрацювання судових рішень, статистичних звітів, практики ЄСПЛ і МКС та виявлення типових проблем реалізації відповідних процедур (підрозділ 2.3, розділи 3–4); *статистичний* використано для збирання, кількісного та якісного аналізу результатів анкетування, офіційних статистичних даних і матеріалів судової практики (підрозділи 2.2–2.3, 3.1–3.5).

Емпіричну базу дослідження становлять результати анкетування 435 респондентів, зокрема 90 суддів, 130 прокурорів і 215 слідчих Національної поліції України з усіх областей України; дані офіційної статистичної звітності Офісу Генерального прокурора, Міністерства юстиції України та МВС України за 2013–2025 рр. щодо міжнародного співробітництва під час кримінального провадження; офіційні статистичні, інформаційні й аналітичні матеріали Інтерполу, Європолу, Євроюсту, Управління ООН з наркотиків і злочинності та Ради Європи; 585 ухвал слідчих суддів, розміщених у Єдиному державному реєстрі судових рішень, а також практика судів України, ЄСПЛ та МКС.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є першим у вітчизняній науці кримінального процесуального права комплексним монографічним дослідженням, в якому реалізовано доктринальний підхід до формування теоретико-праксеологічних засад міжнародного співробітництва під час кримінального провадження з розробленням науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства України і практики його застосування, з урахуванням дії правового режиму воєнного стану, зокрема:

вперше:

– розроблено цілісну теоретико-праксеологічну концепцію міжнародного співробітництва під час кримінального провадження як функціонально інтегрованого кримінального процесуального механізму, що поєднує правову природу, мету, принципи, суб'єктів, форми, процесуальні процедури, організаційні алгоритми взаємодії та гарантії прав учасників, визначає узгоджений порядок діяльності компетентних органів України, органів іноземних держав і міжнародних інституцій на засадах законності, взаємності, рівності, справедливості та дотримання прав людини й спрямований на одержання та використання доказів, розшук і видачу осіб, забезпечення невідворотності кримінальної відповідальності, виконання судових рішень, документування міжнародних злочинів, співробітництво з МКС та адаптацію національної системи кримінальної юстиції до викликів воєнного стану і міжнародних стандартів правосуддя;

– здійснено систематизацію суб'єктів міжнародного співробітництва під час кримінального провадження шляхом побудови цілісної багаторівневої та функціональної моделі, у межах якої за обсягом компетенції, характером повноважень і місцем у механізмі міжнародної взаємодії виокремлено макрорівень стратегічного, нормативного й дипломатичного забезпечення, мезорівень діяльності центральних і компетентних органів, відповідальних за координацію та реалізацію окремих форм співробітництва, і мікрорівень безпосереднього виконання процесуальних дій, а за функціональним призначенням – ініціаторів, посередників і виконавців міжнародної взаємодії, що дозволило розмежувати повноваження, визначити організаційні та інформаційні зв'язки, встановити тотожність функцій і прогалини міжвідомчої координації та обґрунтувати прийняття спільної міжвідомчої Інструкції, яка має встановити уніфіковані процедури підготовки, направлення, виконання і контролю міжнародних запитів, створення спільних слідчих груп, обміну доказами й інформацією, розподілу відповідальності між уповноваженими органами та алгоритми реагування на міжнародні доручення в умовах воєнного або надзвичайного стану;

– запропоновано до законодавчого закріплення розроблений кримінальний процесуальний механізм міжнародного розшуку особи у вигляді нової ст. 281¹ КПК України, що поєднує визначення міжнародного розшуку як самостійної процесуальної форми міжнародного співробітництва, підстави та порядок його ініціювання, розмежування компетенції уповноважених органів, вимоги до документального підтвердження оголошення особи в міжнародний розшук шляхом публікації повідомлення «Red Notice» або іншого повідомлення Інтерполу, процедуру припинення розшуку й інформування відповідних органів, а також установлює правові наслідки відсутності такого підтвердження – неможливість визнання особи такою, що перебуває в міжнародному розшуку, та використання цього факту як самостійної підстави для тримання під вартою чи застосування екстрадиційного арешту, що усуває правову невизначеність, унеможливорює формальне застосування постанови прокурора про оголошення особи в розшук і посилює процесуальні гарантії її прав і свобод;

– визначено кримінальний процесуальний механізм надання міжнародної правової допомоги під час проведення процесуальних дій шляхом конкретизації змісту, суб'єктів та етапів підготовки, направлення, виконання і контролю міжнародних запитів, розроблення взаємопов'язаних алгоритмів оформлення запиту компетентного органу України та розгляду запиту іноземного компетентного органу із пропозицією коригування ч. 2 ст. 562 КПК України, відповідно до якої дозвіл прокурора або суду на проведення процесуальної дії за межами України необхідний лише тоді, коли це передбачено міжнародним договором або є обов'язковою умовою надання відповідного виду допомоги за законодавством запитуваної держави, при цьому строк дії такого дозволу не обмежується, що усуває ризик втрати ним чинності до моменту виконання запиту, забезпечує безперервність міжнародної взаємодії та належне процесуальне використання одержаних доказів;

– сформульовано комплекс законодавчих положень щодо визнання і виконання вироків судів іноземних держав та передачі засуджених осіб, що передбачає доповнення ч. 3 ст. 606 КПК України можливістю здійснення передачі в інших випадках, визначених міжнародними договорами України, та запровадження нової ст. 606¹ КПК України, у якій запропоновано закріпити вичерпний перелік матеріально-правових і процесуальних підстав для відмови у визнанні та виконанні іноземного вироку або передачі засудженої особи, зокрема відсутність подвійної кримінальної караності, порушення принципу *ne bis in idem*, закінчення строків давності, загрозу порушення прав людини, відсутність необхідної згоди чи міжнародних гарантій гуманного поводження, а також обов'язок уповноваженого органу належно мотивувати прийняте рішення, що забезпечує правову визначеність, єдність правозастосування та недопущення погіршення правового становища засудженого;

– запропоновано кримінальний процесуальний механізм затримання особи з метою видачі та застосування спрощеного порядку видачі (екстрадиції), що передбачає доповнення ст. 208 КПК України окремою підставою для затримання особи, розшукуваної компетентними органами іноземної держави, за наявності офіційного запиту або повідомлення Генерального секретаріату Інтерполу, а також установлення у ст. 588 КПК України сімдесятидвогодичного строку судового розгляду заяви про добровільну згоду на видачу й обов'язку слідчого судді перевіряти надані запитуючою державою гарантії неприпустимості катувань і смертної кари, забезпечення права на справедливий суд та належних умов тримання під вартою;

– доведено необхідність врегулювання підстав і порядку проведення консультацій між компетентними органами України та МКС шляхом внесення змін до ч. 1 ст. 619 КПК України, відповідно до яких такі консультації мають проводитися у випадках, визначених Римським статутом, а також у разі виникнення обґрунтованих загроз національній безпеці чи порушення міжнародних зобов'язань України, при цьому додаткові підстави повинні мати винятковий характер і не суперечити положенням Римського статуту;

удосконалено:

– періодизацію становлення і розвитку міжнародного співробітництва України під час кримінального провадження, у межах якої виокремлено

києворуський, литовсько-польський, козацько-гетьманський, імперський, радянський кодифікаційний періоди, період повного нормативно-правового закріплення, пострадянський і сучасний періоди, а також розкрито закономірності трансформації його форм, правових механізмів і суб'єктного складу залежно від етапів державотворення, політичних перетворень, безпекової ситуації та зміни кримінальної процесуальної парадигми;

– поняття міжнародного співробітництва під час кримінального провадження як засновану на міжнародних договорах, нормах національного законодавства або принципі взаємності узгоджену діяльність компетентних органів і посадових осіб України, іноземних держав та міжнародних інституцій, що реалізується у встановлених кримінальним процесуальним законом формах і становить систему взаємних правових зобов'язань та процесуальних гарантій, побудовану на принципах законності, суверенної рівності держав, справедливості, поваги до прав людини й невідворотності кримінальної відповідальності та спрямовану на виконання завдань кримінального провадження й узгодження національного кримінального процесу з міжнародно-правовими механізмами протидії злочинності;

– процесуальний механізм перейняття кримінального провадження як заснованої на міжнародному договорі або принципі взаємності діяльності компетентних органів запитуваної сторони щодо здійснення кримінального переслідування за запитом іншої держави з одночасною передачею відповідних матеріалів кримінального провадження, обґрунтування застосування цієї процедури виключно щодо злочинів, а також покладення на слідчого, прокурора або суд обов'язку до направлення клопотання про передання кримінального провадження виконати всі процесуальні дії, проведення яких можливе без участі особи, яка підлягає притягненню до кримінальної відповідальності;

– понятійно-категоріальний апарат інституту видачі (екстрадиції) осіб шляхом визначення екстрадиції як урегульованої міжнародними договорами та національним законодавством форми міжнародного співробітництва під час кримінального провадження, що полягає у примусовій передачі запитуваною державою запитуючій державі особи, стосовно якої здійснюється кримінальне переслідування або має бути виконано вирок суду, та розмежування понять «видача» і «передача», відповідно до якого передача має добровільний або договірний характер і здійснюється щодо засудженої особи для подальшого відбування покарання у державі її громадянства чи постійного проживання;

– наукові положення щодо співвідношення міжнародних стандартів доказування і стандартів справедливого правосуддя як взаємопов'язаної системи процесуальних вимог, у межах якої стандарт «поза розумним сумнівом» поєднує достатність сукупності доказів та внутрішню переконаність суду, засновану на об'єктивному, повному й неупередженому дослідженні обставин кримінального провадження, забезпечуючи реалізацію презумпції невинуватості, змагальності та права на справедливий суд;

дістало подальший розвиток:

– теоретико-правове розуміння системи правових основ міжнародного співробітництва під час кримінального провадження, яку становлять положення Конституції України, норми КПК та інших законів України, міжнародні

договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також загальновизнані принципи міжнародного права, і її функціонального призначення як нормативного підґрунтя реалізації кримінальної процесуальної та стратегічної функцій такого співробітництва, пов'язаних із забезпеченням правосуддя, захистом прав людини, документуванням воєнних злочинів і входженням України до європейського та світового правового простору;

– узагальнення зарубіжних моделей регулювання міжнародного співробітництва під час кримінального провадження з виокремленням системно-кодифікованої моделі держав континентальної Європи та децентралізованої моделі держав англо-американської правової системи, що дало змогу визначити пріоритетні напрями використання відповідного досвіду в Україні, зокрема систематизацію норм КПК України, розвиток механізмів створення спільних слідчих груп, удосконалення процедур обміну доказами й інформацією та зміцнення інституційної взаємодії з європейськими органами юстиції і міжнародними організаціями;

– кримінальні процесуальні положення щодо умов належного процесуального одержання та використання у кримінальному провадженні доказів, отриманих у порядку міжнародної правової допомоги, що передбачають дотримання встановлених міжнародним договором і кримінальним процесуальним законодавством процедур підготовки, направлення та виконання запиту, відповідність проведених процесуальних дій праву запитуваної держави, а також належний переклад, засвідчення та процесуальне оформлення одержаних матеріалів;

– організаційно-процесуальні засади міжнародного розшуку осіб шляхом визначення послідовності встановлення особи та відомостей про її можливе перебування за межами України, підготовки й направлення запиту до Національного центрального бюро Інтерполу, проведення пошукових заходів після публікації відповідного повідомлення та припинення розшуку після досягнення його мети, а також обґрунтування необхідності оновлення Інструкції про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Інтерполу в частині ініціювання, координації та припинення розшуку, критеріїв внесення відомостей до інформаційної системи, строків реагування і міжвідомчого контролю;

– наукові положення про функціональне призначення визнання і виконання вироків судів іноземних держав та передачі засуджених осіб як взаємопов'язаних напрямів міжнародного співробітництва, що забезпечують реальне виконання судових рішень, невідворотність покарання та ресоціалізацію засуджених, а також про особливості їх реалізації в умовах воєнного стану, зумовлені втратою документів, обмеженим доступом до державних реєстрів, безпековими й логістичними ризиками та складнощами транзитного переміщення засуджених через територію третіх держав;

– класифікація ризиків, що можуть зумовлювати відмову іноземних держав у видачі особи Україні в умовах воєнного стану, з виокремленням ризиків катування, нелюдського чи такого, що принижує гідність, поводження або неналежних умов тримання, порушення процесуальних прав особи у кримінальних провадженнях *in absentia* та політичної вмотивованості

кримінального переслідування, на підставі чого конкретизовано необхідність індивідуального оцінювання відповідних загроз, забезпечення права особи на повторний судовий розгляд за її участю, створення належних умов тримання екстрадованих осіб і дотримання комунікаційної стриманості під час публічного висвітлення екстрадиційних проваджень;

– концептуальне розуміння правового та організаційного значення ратифікації Україною Римського статуту МКС як передумови повноправної участі держави в системі міжнародного кримінального правосуддя, міжнародно-правової протидії державі-агресору, удосконалення національних механізмів документування і розслідування міжнародних злочинів, застосування міжнародних стандартів роботи з доказами та свідками, а також гармонізації національної системи правосуддя з міжнародними і європейськими стандартами справедливого суду;

– кримінально-процесуальна характеристика статусу потерпілого у провадженнях МКС як активного учасника міжнародного кримінального процесу, наділеного правами брати участь у судових слуханнях, подавати заяви і клопотання, користуватися представництвом та правовою допомогою, отримувати інформацію, вимагати захисту персональних даних і безпеки, а також репарації завданої шкоди, з обґрунтуванням необхідності посилення ролі національних інституцій у створенні цілісного механізму захисту потерпілих від моменту вчинення міжнародного злочину до фактичного виконання рішення про відшкодування завданої шкоди.

Практичне значення одержаних результатів. Викладені в дисертації положення, висновки й пропозиції можуть бути використані в:

– *законотворчій діяльності* – під час підготовки проєктів змін до Кримінального кодексу України та КПК України в частині положень, що регламентують міжнародний розшук осіб, міжнародну правову допомогу, перейняття кримінального провадження, визнання і виконання вироків судів іноземних держав, передачу засуджених осіб, видачу (екстрадицію), спрощений порядок видачі та співробітництво з МКС (акт Комітету Верховної Ради України з питань правоохоронної діяльності від 28.05.2026 р. № 04-27/12-2026/125290);

– *діяльності органів правопорядку* – для вдосконалення організації міжнародного співробітництва під час кримінального провадження, міжвідомчої взаємодії та взаємодії з компетентними органами іноземних держав і міжнародними організаціями, а також підготовки методичних рекомендацій, алгоритмів дій і проведення занять у системі службової підготовки (акт Головного слідчого управління Національної поліції України від 27.04.2026 р. № 417142026);

– *науково-дослідній роботі* – для подальших фундаментальних і прикладних досліджень кримінальних процесуальних засад міжнародного співробітництва під час кримінального провадження, його форм, системи суб'єктів, міжнародного розшуку осіб і співробітництва з МКС (акт Національної академії внутрішніх справ від 25.03.2026 р. № 69-нд);

– *освітньому процесі* – під час підготовки підручників, навчальних і практичних посібників, курсів лекцій, методичних рекомендацій, тестових завдань і дидактичних матеріалів із кримінального процесу, а також проведення

лекційних, семінарських і практичних занять у процесі підготовки здобувачів вищої освіти та підвищення кваліфікації працівників органів правопорядку (акт Національної академії внутрішніх справ від 25.03.2026 р. № 68-оп).

Особистий внесок здобувача. Дисертація виконана автором самостійно. Усі сформульовані положення та висновки є результатом особистих досліджень. Наукові доробки співавторів за темою дисертації не використовувались, зокрема: у співавторстві з N. Rogatinska, O. Protsiuk та N. Fierieva опубліковано наукову статтю «War Crimes and Crimes Against Humanity in Ukraine», у якій особистий внесок здобувача становить 25 % і полягає в дослідженні кримінальних процесуальних особливостей документування воєнних злочинів і злочинів проти людяності, а також використання отриманих відомостей у межах міжнародного співробітництва; O. Galagan, V. Drozd та V. Drozd опубліковано наукову статтю «Ensuring and Restricting Human Rights and Freedoms under Martial Law in Ukraine», у якій особистий внесок здобувача становить 25 % і полягає в аналізі процесуальних гарантій забезпечення прав і свобод людини, меж їх допустимого обмеження в умовах воєнного стану та відповідності таких обмежень міжнародним стандартам; P. Harasym, O. Chernetska, A. Patyk, L. Patyk та O. Humin опубліковано наукову статтю «Public Participation in Crime Prevention in Ukraine», у якій особистий внесок здобувача становить 15 % і полягає в обґрунтуванні організаційно-правових засад взаємодії громадськості з правоохоронними органами у сфері протидії злочинності та визначенні напрямів підвищення ефективності такої взаємодії; M. Klymchuk, O. Dyka, T. Trosteniuk та K. Naumchuk опубліковано наукову статтю «Combating the Illegal Circulation of Firearms: Legal, Criminological and Forensic Aspects», у якій особистий внесок здобувача становить 20 % і полягає в дослідженні кримінальних процесуальних та організаційних аспектів виявлення, документування і розслідування незаконного обігу вогнепальної зброї, зокрема за наявності його транснаціонального характеру; Y. Barash, E. Nazymko, O. Getmanets, S. Bodnar та M. Koval опубліковано наукову статтю «Protection and Defense of Human Rights, Freedoms and Legitimate Interests in Ukraine under Martial Law», у якій особистий внесок здобувача становить 15 % і полягає в аналізі кримінальних процесуальних механізмів захисту прав, свобод і законних інтересів людини в умовах воєнного стану та визначенні гарантій їх дотримання під час діяльності правоохоронних і судових органів; O. Khablo, M. Nykonenko, S. Zaika та Y. But опубліковано наукову статтю «Implementation of the Principle of the Rule of Law in the Criminal Process of Ukraine under Martial Law», у якій особистий внесок здобувача становить 20 % і полягає в розкритті особливостей реалізації засади верховенства права у кримінальному провадженні в умовах воєнного стану, а також у визначенні її значення для забезпечення законності процесуальних рішень і захисту прав учасників кримінального провадження; Y. Shvets, M. Kornilenko, V. Ivantsov, O. Botnarenko та S. Ternytskyi опубліковано наукову статтю «Administrative Crime and Policing Trends in Ukraine 2019–2024 under Wartime Disruption», у якій особистий внесок здобувача становить 15 % і полягає в аналізі трансформації правоохоронної діяльності в умовах воєнного стану, узагальненні тенденцій правопорушень і визначенні організаційних чинників, що впливають на ефективність діяльності правоохоронних органів; N. Shelever,

D. Tychyna, O. Cherniavska та B. Bystrytskyi опубліковано наукову статтю «Prospects of Justice for Crimes Against Human Peace and Security», у якій особистий внесок здобувача становить 20 % і полягає в дослідженні процесуальних та міжнародно-правових механізмів притягнення до відповідальності осіб, винних у вчиненні злочинів проти миру і безпеки людства, а також перспектив взаємодії національних органів кримінальної юстиції з міжнародними судовими інституціями.

Апробація результатів дисертації. Основні теоретичні положення й висновки дисертації оприлюднено на міжнародних науково-практичних конференціях, серед яких: «Російські воєнні злочини – від документування до покарання» (м. Івано-Франківськ, 2 грудня 2022 р.); «Кримінальне судочинство: права людини під час дії надзвичайного або воєнного стану» (Київ, 18 листопада 2022 р.); «Кримінальне процесуальне право на сучасному етапі розвитку України» (Київ, 27 жовтня 2023 р.); «Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу» (м. Київ, 21 грудня 2023 р.); «Кримінальне судочинство: сучасний стан та перспективи розвитку» (м. Київ, 2 травня 2024 р.); «Доступ до правосуддя: виклики та перспективи» (м. Київ, 22 грудня 2025 р.); «Міжнародний кримінальний суд у системі сучасного правосуддя» (м. Київ, 24 квітня 2026 р.).

Публікації. Основні положення дисертації опубліковано в 30 наукових працях, серед яких монографія, 13 статей – у виданнях включених МОН України до переліку наукових фахових з юридичних наук та зарубіжному виданні, сім статей – у виданнях, що індексуються у наукометричних базах даних Scopus та Web of Science, сім тез доповідей, оприлюднених на науково-практичних конференціях та круглих столах та дві – у колективній монографії та підручнику. Зокрема:

Монографія

Галаган С. О. Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження: монографія. Київ: «Видавництво Людмила», 2026. 376 с.

Публікації у виданнях, які включено до наукометричних баз Scopus i Web of Science:

1. Nina Rogatinska, Oleg Protsiuk, Sergii Galagan, Natalia Fierieva (2023). War crimes and crimes against humanity in Ukraine (Воєнні злочини і злочини проти людства в Україні. Правова кваліфікація та особливості документування). *Cuestiones Políticas*. Vol. 41, № 78, P. 143-165. URL: <https://www.webofscience.com/wos/woscc/full-record/WOS:001061870200011>

(особистий внесок здобувача 25%)

2. Olexandr Galagan, Valentyna Drozd, Sergii Galagan, Vitalii Drozd (2023). Ensuring and restricting human rights and freedoms under martial law in Ukraine (Забезпечення та обмеження прав і свобод людини в умовах дії воєнного стану в Україні). *DIXI*. Vol. 25, n. 2, 1-17. URL: <https://www.webofscience.com/wos/woscc/full-record/WOS:001100786000001>

(особистий внесок здобувача 25%)

3. Harasym Pavlo, Chernetska Olena, Galagan Sergii, Patyk Andrii, Patyk Lesia, Humin Oleksii (2024). Public participation in crime prevention in Ukraine (Участь громадськості у протидії злочинності в Україні). *Revista de gestao social e Ambiental*. Vol. 18, n. 6. DOI <https://doi.org/10.24857/rgsa.v18n6-062> URL: <https://www.scopus.com/record/display.uri?eid=2-s2.0-85193526398&origin=resultslist&sort=plf-f&src=s&sot=b&sdt=b&s=TITLE-ABS-KEY%28Public+Participation+in+Crime+Prevention+in+Ukraine%29&relpos=0> (особистий внесок здобувача 25%)

4. Mykhaylo Klymchuk, Olena Dyka, Tetyana Trosteniuk, Katerina Naumchuk, Sergii Galagan (2024). Combating the illegal circulation of firearms: legal, criminological and forensic aspects (Боротьба з незаконним обігом вогнепальної зброї: правові, кримінологічні та криміналістичні аспекти). *Les Humana*. V. 16, n. 1. URL: <https://www.webofscience.com/wos/woscc/full-record/WOS:001124724200009>

(особистий внесок здобувача 25%)

5. Yevhen Barash, Ehor Nazymko, Olga Getmanets, Sergii Bodnar, Marat Koval, Sergii Galagan (2024). Protection and defense of human rights freedoms and legitimate interests in Ukraine under martial law. *Revista juridica unicuritiba*. Vol. 2, n. 78, 175-196. DOI <https://doi.org/10.26668/revistajur.2316-753X.v.2n78.6869> URL: <https://www.scopus.com/record/display.uri?eid=2-s2.0-85201313764&origin=resultslist>

(особистий внесок здобувача 15%)

6. Oksana Khablo, Mykhailo Nykonenko, Sergii Zaika, Sergii Galagan, Yurss But (2025). Implementation of the principle of the rule of law in the criminal process of Ukraine under martial law (Реалізація засади верховенства права в кримінальному процесі України в умовах воєнного стану). *Jurnal Cita Hukum*. Vol. 13, n. 2. DOI <https://doi.org/10.15408/jch.v13i2.46340>

(особистий внесок здобувача 20%)

7. Yuliia Shvets, Maksym Kornilenko, Volodymyr Ivantsov, Sergii Gfalagan, Oleksii Botnarenko, Sergii Ternytskyi (2025). Administrative Crime and Policing Trends in Ukraine 2019-2024 Under Wartime Disruption Offenses (Тенденції в сфері адміністративних правопорушень та правоохоронної діяльності в Україні у 2019-2024 роках в умовах військового стану). *Journal Ascarya solution*. Vol. 5. No 2. DOI <https://doi.org/10.53754/htidwq12>

(особистий внесок здобувача 15%)

Публікації у фахових періодичних виданнях України (категорія «Б»):

1. Галаган С. О. Зарубіжний досвід організації міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні. *Держава та регіони*. Серія: Право. 2024. № 1. С. 297–304. DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.1.48>

2. Галаган С. О. Суб'єкти міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 6. С. 550–553. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-6/137>

3. Галаган С. О. Міжнародна правова допомога при проведенні процесуальних дій у кримінальному провадженні. *Право і суспільство*. 2025. № 2. С. 780–787. DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.2.105>

4. Галаган С. О. Міжнародний розшук осіб у кримінальному провадженні. *Право і суспільство*. 2025. № 3. Т. 2. С. 641–649. DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.3.2.87>

5. Галаган С. О. Видача (екстрадиція) осіб. *Право і суспільство*. 2025. № 5. Т. 2. С. 354–362. DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.5.2.46>

6. Галаган С. О. Стан наукової розробки проблем міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. *Право та державне управління*. 2024. № 2. С. 591–599. DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2024.2.81>

7. Галаган С. О. Генезис становлення та розвитку міжнародного співробітництва України під час кримінального провадження. *Правові новели*. 2024. № 23. Т. 2. С. 85–91. DOI <https://doi.org/10.32782/ln.2024.23.2.13>

8. Галаган С. О. Поняття, сутність і правові основи регулювання міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні. *Право та державне управління*. 2025. № 2. С. 310–317. DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.2.41>

9. Галаган С. О. Кримінальне провадження у порядку перейняття. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 10. С. 368–372. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-10/82>

10. Галаган С. О. Визнання і виконання вироків судів іноземних держав та передача засуджених осіб. *Держава та регіони*. Серія: Право. 2025. № 3. С. 273–279. DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2025.3.38>

11. Галаган С. О. Історико-правові передумови кримінального процесуального співробітництва з Міжнародним кримінальним судом. *Право UA*. 2022. № 4. С. 104–112. DOI <https://doi.org/10.32782/LAW.UA.2022.4.16>

12. Галаган С. О. Міжнародно-правові стандарти доказування у механізмі забезпечення справедливого правосуддя. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2026. № 3. Ч. 3 С. 183–187. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2026.03.3.27>

Публікації у періодичних виданнях іноземних держав:

Nataliya Shelever, Dmytro Tychyna, Sergii Galagan, Olena Cherniavska, Bohdan Bystrytskyi. Prospects of Justice for Crimes Against Human Peace and Security. *ADS: A MULTIDISCIPLINARY JOURNAL*. 2024. Vol. 74, Issue 3, Page 139–145. URL: <https://unige.org/articles/2024323.pdf>. DOI: <https://doi.org/10.62227/as/74323>

(особистий внесок здобувача 20%)

Тези виступів на науково-практичних конференціях:

1. Галаган С. О. Історико-правові передумови кримінального процесуального співробітництва з Міжнародним кримінальним судом. *Російські воєнні злочини – від документування до покарання: матеріали міжнар. наук.-*

практ. конф. (Івано-Франківськ, 02 груд. 2022 р.). Івано-Франківськ, 2022. С. 29–37.

2. Галаган С. О. Особливості співробітництва з Міжнародним кримінальним судом. *Кримінальне судочинство: права людини під час дії надзвичайного або воєнного стану*: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 18 листоп. 2022 р.). Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2022. С. 19–22.

3. Галаган С. О. Міжнародне нормативно-правове забезпечення видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення. *Кримінальне процесуальне право на сучасному етапі розвитку України*: матеріали кругл. столу (Київ, 27 жовт. 2023 р.). Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2023. С. 85–69.

4. Галаган С. О. Особливості взаємодії органів досудового розслідування України з правоохоронними органами інших країн під час розслідування кримінальних правопорушень. *Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу*: матеріали V міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 21 груд. 2023 р.). Київ: КНДІСЕ, 2023. С. 131–136.

5. Галаган С. О. Організація міжнародного розшуку осіб, які вчинили кримінальне правопорушення. *Кримінальне судочинство: сучасний стан та перспективи розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф. (Київ, 2 трав. 2024 р.). Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2024. С. 30–34.

6. Галаган С. О. Європейські стандарти забезпечення права на свободу та особисту недоторканість у кримінальному процесі України. *Доступ до правосуддя: виклики та перспективи*: матеріали науково-практичного круглого столу (Київ, 22 груд. 2025 р.). Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2026. С. 15–18.

7. Галаган С. О. Врахування статусу поліцейського України Міжнародним кримінальним судом при розгляді воєнних злочинів. *Міжнародний кримінальний суд у системі сучасного правосуддя*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф. (Київ, 24 квіт. 2026 р.). Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2026. С. 251–253.

Праці, які додатково відображають результати дослідження:

1. Галаган С. О. Генеза кримінального процесуального співробітництва України з Міжнародним кримінальним судом. *Per aspera ad astra. На пошану професора Олександра Григорова до 65-річчя*: колективна монографія / за ред. В. Мицика, С. Білоцького. Київ; Одеса: Фенікс, 2025. 340 с. С. 244–259.

2. Галаган С. О. Особливості співробітництва з Міжнародним кримінальним судом. *Кримінальний процес*: підручник / М. Й. Кулик, О. Ю. Хабло, М. Я. Никоненко та ін.: за заг. ред. Д. П. Письменного, Л. Д. Удалової, С. С. Чернявського. Київ: ЦУЛ, 2025. С. 803–818.

Характеристика особистості здобувача. Галаган Сергій Олександрович. Народився 03 жовтня 1976 року у м. Київ, Україна.

Роботу в юриспруденції розпочав паралельно з навчанням і викладацькою діяльністю, з 1997 року на посадах юриста, юрист-консульта, провідного юриста, партнера Адвокатського об'єднання.

У 1998 році закінчив Київський Національний Університет імені Тараса Шевченка та здобув освітньо-кваліфікаційний рівень Магістр.

З 2000 по 2007 рік працював на посаді асистента кафедри Міжнародного права ІМВ КНУ ім.Тараса Шевченка.

У 2019 році успішно захистив у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка кандидатську дисертацію на тему «Міжнародно-правове регулювання створення та функціонування зон вільної торгівлі» (науковий керівник д.ю.н., проф. Муравйов В.І.) та здобув науковий ступінь кандидата юридичних наук, спеціальність 12.00.11 – Міжнародне право (Диплом кандидата юридичних наук ДК №055507 від 26.02.2020 року на підставі рішення Атестаційної колегії Міністерства освіти і науки України).

З 2022 по 2024 роки - докторант Національної академії внутрішніх справ по кафедрі кримінального процесу, спеціальність 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика, судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність. Тема дисертації: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» за наукового консультування д.ю.н., професора, директора Удалової Лариси Давидівни.

На даний час – партнер Адвокатського об'єднання «Адвокатське бюро Олександр Григоров та Партнери».

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертація написана державною мовою, стиль викладення – науковий. Отримані результати дослідження: наукові положення, висновки і рекомендації викладені стисло, точно, ясно та просто, що забезпечує легкість і доступність їх сприйняття.

Відповідність змісту дисертації спеціальності, з якої вона подається до захисту. Відповідність змісту дисертації спеціальності, з якої вона подається до захисту «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» є напрямом, який віднесено до спеціальності 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність.

Відповідність дисертації нормативно встановленим вимогам та можливість подання їх до захисту. Дисертація відповідає пп. 7, 8 «Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197, та може бути рекомендована до попереднього розгляду та захисту в спеціалізованій вченій раді відповідного профілю.

У результаті експертизи дисертації Галагана Сергія Олександровича та повноти публікації основних результатів дослідження

УХВАЛЕНО:

1. Затвердити висновок щодо дисертації Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження».

2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Галагана Сергія Олександровича відповідає спеціальності 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність та вимогам пп. 7, 8 «Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197.

3. Рекомендувати подану дисертацію Галагана Сергія Олександровича на тему: «Теорія та практика міжнародного співробітництва під час кримінального провадження» на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність до попереднього розгляду у спеціалізованій вченій раді відповідного профілю.

Результати голосування присутніх на засіданні докторів та кандидатів наук за профілем поданої на розгляд дисертації: за – 17; проти – немає; таких, що утримались – немає.

Рецензент –
проректор Національної академії внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України

Сергій ЧЕРНЯВСЬКИЙ

Рецензент –
завідувач кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор

Олена ТАРАН

Рецензент –
професор кафедри криміналістики та судової медицини
Національної академії внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор

Юлія ЧОРНОУС